

Geven en ontvangen

Zij was opgejaagd, moe. Nergens zin in. Toch ging ze mee op bezoek. Toen ze de kamer binnenkwam, bleek Mojo er ook te zijn: het zwarte kortharige hondje. Alert, rustig, lief. Hij merkte haar direkt op en kwispelde. Vervolgens ging Mojo spontaan langs haar op de bank liggen, tegen haar linkerdijbeen aan. Hij was daar niet meer weg te slaan. Even spontaan kroelde zij hem een poosje in zijn nek. Hij bleef daarbij doodstil, als in trance, liggen. Daarna bleef haar hand zachtjes zijn rug koesteren. *Hij slaakte een diepe zucht en peinsde er niet over om ook maar één pootje te verroeren.* Op de terugweg ontdekte zij pas dat ze rustig was geworden. Kalm. Dankbaar. Verwonderd.

Karin

3 januari 2019